

Vše přišlo, asi shůry... Najednou jsem zjistil, že jsem propadl fotografii. Úplně.

Nemyslete si však, že patřím mezi ty, kteří drželi fotoaparát už v kolébce. Vůbec ne. Sice jsem v mládí nafotil asi dva filmy rodinnou Yashicou, která fotila na poloviční kinofilm, ale to bylo vše. Fotoaparát byl samozřejmě automat, těch pár malých fotek jsem nechal vyvolat v minilabu.

A pak zčistajasna, v době, kdy jsem studoval (a následně i vystudoval) elektrotechnickou fakultu a zároveň v době, kdy jsem relaxoval malbou a chodil do kurzu malby, se mi do ruky dostal malinký Minox. Malinký velikostí, ale obrovský vlivem. Měl dobrou optiku a jediný expoziční režim - předvolbu clony.

Formát filmu: kinofilm. Nosil jsem jej všude a fotil jsem pořád.

Nepřestalo mě to bavit ani za rok, ani za dva, ... ani nyní. To mně bylo 24, už jsem byl tedy skoro dospělý. A v té skoro dospělosti jsem najednou věděl, že fotografie bude mojí životní náplní. Za rok mě vzali na Institut výtvarné fotografie, dnes je to Institut tvůrčí fotografie při Slezské univerzitě. V roce 1988 jsem se začal fotkou živit, na začátku roku 1989 jsem přešel na volnou nohu. Ovšem živil jsem se tehdy především prodejem fotografií v Praze na Karlově mostě. Zakázek bylo málo - především maturitní tabla, portréty, móda. Po uvolnění poměrů po roce 1990 se vše začalo rozbíhat rychleji, ovšem ne tak, jak bychom si v dnešní rychlé době představovali. První větší a zároveň prestižní zakázka přišla až v roce 1991, šlo ovšem o nafocení výtvarného kalendáře pro firmu ČKD, což zase tak málo nebylo. A potom se už vše rozjíždělo rychleji. Stal se ze mě plnohodnotný reklamní, portrétní a kulinářský fotograf. Děkuji devadesátým létům, kdy nebyl internet, nebylo youtube, nebyly odborné knihy. Ale byli klienti, kteří přivezli z Ameriky prospekt, ukázali na fotku a řekli: Tak, a takto to chceme nafotit! A mně nezbyvalo, než na vše přijít sám. Běžně jsem se na pár dnů zavíral do ateliéru a zkoušel, hledal, vymýšlel. Najednou jsem si byl jistý, že vím, že mě nic nerozhodí, že mohu jen získat. A za to fotografii děkuji. Ale nejen za to. Jsem netrpělivý - a fotografie mě naučila trpělivosti. Jsem nepozorný - a fotografie mě naučila si všimnout okolí. Ne moc jsem si vážil skutečných hodnot - a fotografie mě naučila vnímat Světlo a v duchu oslavovat a ctít Jeho velikost. Mám chtít více? Nemusím, fotografie mě naučila se alespoň v duchu usmívat...

Pro sebe fotím zátiší, miluji dokument a snažím se o krajinu... Živím se reklamní, portrétní a kulinářskou fotografií. Kulinářskou mám nejraději. Jsem také lektorem fotografických kurzů.

Více je na stránce www.studiomadr.cz